

"חליל הכשפים" ב"הבימה"

מיסטר אויבר ארונטר (ר. קלצ'קין) בכבודו ובעצמו. צילומים: אלכסנדר

צ'רי (ד. זרדי) וביב (י. ברטנוב) ממתיקים פוד' ומאחוריהם ארונטר (ר. קלצ'קין) עושה אזנו כאפרכסת.

יוסקה אינו מאמין

(המשך מעמוד 9)

"הקשב תחילה ואחר תביע דעתך" — ענה שייקה והחל: הימים ימי קרבות באחד הקיבוצים בנגב. אותו יום היתה החלטת המצרים נחושה — לכבוש את המקום והי מה! מאז הבוקר נפלה חתת אלהים על המר קום ופגוים לאלפים התעופטו והתנפצו כלי הרף. לעת צהרים שיגרו המצרים שלוחות סנקים בוז אחר זון. הסנקים התקרבו לגדר. המצב נעשה קשה מנ שוא. לפתע החליטה אחת הבחורות כי עת לעשות מעשה. נטלה עמה מקלע

שיקה השתתק ויוסקה זעק במקום מושבו:

"צ'יובאט, אין להאמין אף למלה אחת!"

"מה את אומרת עליו מירליה. האם לא נראה לך יוסקה קצת טרללי!" ותוך כדי דבור פילבל שייקה בעיניו וגילגל אצבע האמה מול רכתו.

רות'קה עמדה כפי הנראה לסיים את בישול הארוחה. קולה הודעק מא' צל המטבח:

"יוסקה, יוסקה! צרה צרורה! לא השתיירה טיפת שמן אחת!"

"לא רות'קה. לא יתכן."

"הגד לי. מתי תואיל מטובך להא' מין פעם? בינתיים גש לתנות הק' רובה והבא שמן."

יוסקה אץ לדרכו והנוכחים סחו לרות'קה אותו המקרה.

"מה?! הוא אינו מאמין?! והרי דוקא מקרה זה ידוע לי. ואף יותר מכך. מכירה אני את הגערה. שמה שר' למית והיא אחת מידידותי הטובות

עדי, שלפנות ערב החל מרגיש כי הס' ביבה נהירה לו וכי המחנה שלו עומד לנגד עיניו!! ואולם, כאן צפתה לו הפתעה נוספת... טרח! והוא נופל למי! באר סמויה, עמוקה ומתמשכת עד אין סוף. מה אספר לכם! שחק המזל לבחור זה וגם מצרה זו יצא בשלום. בשארית כוחותיו הצליח גבורנו לעלות מעלה בנטשו את מכנסיו בתח' תית הבאר רק עם תחנותיו על גופו חזר לאחיר העולם. וכאן עברה שמח' תו כל גבול. היא עברה את הגבול עד כדי כך, שנטרסה עליו דעתו ועירום כביום הולדו נכנס למחנה!"

רות'קה סיימה את סיפורה. לרגע השתררה דממה מעיקה. ואז קסצו כל הנוכחים וקראו פה אחר:

"חדלי לך. תהרגי אותנו ולא נאמין לך. אנו נכנעים. הצ'יובאט שלך עולה לאין ערוך על שלנו. אנו מסכימים, פה אחת, כי עלינו להשכיל עוד כהנה וכנהגה עד שנוכל לדעת כמוך כיצד מגפתים צ'יובאט!"

עוד הם מתמוגגים מרוב נחת והנה נשמעה טפחה חזקה וזעקה מעבר הס' תת. נתבהלו כולם, הסכו ראשיהם בחפ' זה וראו את יוסקה עומד בסנית הח' דר חתר כסיד, רועע כעלה נידף, בק' בוק השמן מרוסק ומנותץ לאלפי שב' רירים ועזרים והגזול הסמיק, הצהבהב מוזחל ומתמשך לכיוונים שונים.

ואו, כשהסתבר להם כי יוסקה עומד שם זה דקות מספר וכשעלה באסם ריח חריכה שרמו להם, כי הבשר נש' רף שוב, שמעו את יוסקה ממלמל:

"די. רות'קה. די. דעו לכם כולכם. זו אמת לאמתה. אתם, אולי, אינכם יודעים אולם, הלא יוצלח' הנוכר היחי' אני!"

ביותר, ואולם, לנערה זו היה כנגב חבר. ועליו מספרים את המקרה המבדח ביו' תר בגוש. אל תשאלו!"

"אל תמתחי אותנו, פתחי פיך וחסל. אל תחכי להזמנה מיוחדת."

"נו טוב. אספר לכם. אותו בחור היה אף הוא נהג. נהג גייס. בחור חבוב! מה אתם יודעים! בחור כארזים, משי' גע נערות... נו, טוב."

באחד הימים נשלח לאחת המפקדות למסור הודעה חשובה ודחופה. כדי לה' חיש את דרכו נטה מדרך המלך ובחר לו דרך קצרה הימנה, בין השדות. הגייס היה מקפץ ומדלג והישירה רוח טובה על הנהג עד שזה פצח ברינה. לאחר מחצית שעה מאושרת הרגיש לפתע כי הנה... נכנס לשדה מוקשים. עצם מיד את עיניו ו... כום! הגייס התפרץ כל' פי מעלה, גלש מטה והבחור... ממשיך ונוסע על שני גלגלים בלבד. מסתבר כי דעתו הודעוזה עליו, שכן איבד את הכיוון והמשיך בדרכו עד ש... טרח! זמוקש שני! הגייס התרסק כולו. הב' חזר הועף למרום, הושלך ארצה, משש את צלעותיו והנה... הוא בריא ושלם! מיד נטל רגליו והחל צועד בחפזו. שעות על גבי שעות צעד בישימון וב' שרב כשרירו נוטף מפיו והוא נושף ומתנשם ככלבא אומללה. כל עוד דוחו בו הבחין לפתע במקום ישוב. ברם, עוד הוא משמח ומשיב נפשו וקול קריאות עולה באוזניו:

"ארפא אידק אל יהוד! (הרם ידך היהודי!)"

שלשה ישמעאליים צצו מאימה ונטפלו אליו. עוז רוחו לא עזבהו ובשארית כוחותיו נחלץ מהם ונמלט כשמכנסיו הנם החפץ היחיד שהותירו כידיו. שוב הלך שעות על גבי שעות